

DUMINICA A 26-A DUPĂ RUSALII

Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina

APOSTOL. EFESENI 5, 8-19

Fraților, altădată erați întuneric, iar acum sunteți lumină întru Domnul; umblați ca fii ai luminii: Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate și adevăr, încercând ce este bineplăcut Domnului. Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă osândiți-le pe față. Pentru că, cele ce se fac întru ascuns de ei, rușine este a le și grăi. Iar tot ce este pe față se descoperă prin lumină, căci tot ceea ce este descoperit lumină este. Pentru aceea, zice: «Deș-

teaptă-te cel ce dormi și te scoală din morți și te va lumina Hristos». Deci, luați seama cu grijă, cum umblați, nu ca niște neînțelepți, ci ca cei înțelepți, răscumpărând vremea, că zilele sunt rele. Drept aceea, nu fiți fără de minte, ci înțelegeți care este voia Domnului. Și nu vă îmbătați de vin, în care este pierzare, ci vă umpleți de Duhul. Vorbiți între voi în psalmi și în laude și în cântări duhovnicești, laudând și cântând Domnului, în inimile voastre.

EVANGHELIE. LUCA 12, 16-21

Zis-a Domnul pilda aceasta: Unui om bogat i-a rodit din belșug țarina. Și el cugeta în sine, zicând: Ce voi face, că n-am unde să adun roadele mele? Și a zis: Aceasta voi face: Voi strica hambarele mele și mai mari le voi zidi și voi strânge acolo toate roadele mele și bunătățile mele; și voi zice sufletului meu: Suflete,

ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te. Însă Dumnezeu i-a zis: Nebune! În această noapte vor cere de la tine sufletul tău. Și cele ce ai pregătit ale cui vor fi? Așa se întâmplă cu cel ce-și adună comori pentru sine însuși și nu se îmbogățește în Dumnezeu.

TÂLCUIRI

„Să nu vă îmbătați de vin, în care este pierzanie, ci vă umpleți de Duh” (Efeseni 5, 18)

Despre două feluri de beții: a vinului și a viciului.

Să îndreptăm astăzi limba noastră împotriva beției și să răsturnăm la pământ acest fel de viețuire rușinoasă și fără de rânduială! Voim a pârî pe cei ce s-au dedat ei, nu pentru a-i arunca în rușine, ci pentru a-i slobozi din rușine; nu pentru a le face jigniri, ci pentru a-i îndrepta; nu pentru a-i da defăimării obștești, ci pentru a-i apăra de defăimarea cea înfricoșată și a-i scăpa din mâinile satanei. Căci cine trăiește în beție, desfătare și necumpătare a căzut sub tirania satanei. Fie ca sfătuirile noastre să poată aduce oarecare folos!

Noi numim destrămați pe acei tineri care îndată ce au primit moștenirea părintească o cheltuiesc fără a gândi cui și când trebuie să dea; care risipesc haine, aur și argint cu desfrânatele și cu tovarășii cei răi. Tot așa se întâmplă și cu beția. Ea se năpustește asupra judecății bețivului ca asupra unui tânăr destrămat, face mintea lui roabă și îl silește a cheltui toate comorile duhului fără prevedere și fără chibzuire.

Bețivul nu știe ce și când trebuie să vorbească și când să tacă, ci gura lui stă deschisă pururea și buzele sale n-au nici ușă, nici zăvor. Bețivul nu știe a-și economisi cuvintele sale, nici a stăpâni comoara duhului său; el nu știe a păstra pe unele, nici a cheltui pe altele, ci el cheltuiește și le risipește pe toate. Beția este o smintire de bună voie, o trădare a propriilor sale gân-

Pilda bogatului căruia i-a rodit țărina

duri, o boală vrednică de răs, o patimă care se ia în răs, un satan pe care cineva și-l alege lui însuși. Patima aceasta este mai rea decât nebunia.

Voiești să vezi cum bețivul este mai ticălos decât un îndrăcit? Pentru un îndrăcit oricine are compătimire, dar pe cel bețiv noi îl urâm; pe acela îl jelim, iar pe acesta suntem supărați și mânioși. De ce aceasta? Boala unuia este o nenorocire, iar a celuilalt este o ușurătate de minte, supusă pedepsei.

Bețivul are de suferit aceleași patimi ca și cel îndrăcit. El, de asemenea, se clatină în toate părțile, tot așa este smintit, tot așa cade la pământ, tot așa zgâiește ochii, tot așa bate cu picioarele după ce a căzut, și tot așa spumegă cu gura.

Un bețiv este prietenilor săi spre îngrețosare, vrăjmașilor săi spre răs, slugilor sale spre dispreț, muierii sale spre ponos, tuturor nesuferit și mai disprețuit decât dobitocul cel fără de minte, pentru că un dobitoc bea numai atât cât are sete și pofta sa se alină odată cu trebuința sa; însă acesta, cu necumpătarea sa, trece peste pofta cea firească și este mai fără de judecată decât făpturile cele fără de minte.

Și ce este mai rău: o desfrânare însoțită de așa multe rele și de o așa de mare vătămare nu se mai soco-

tește păcat, ba încă la mesele bogaților se fac chiar și rămășaguri cu această rușine și se întrec unul cu altul, care mai mult se va necinști, care mai mult își va îmbolnăvi nervii, care mai mult își va slăbi puterile, care mai mult va putea ataca pe Domnul Dumnezeu. Acesta este un rămășag și o întrecere chiar din iad.

Un bețiv este mai ticălos decât un mort. Mortul zace fără simțire și nu poate să facă nici bine, nici rău; bețivul, însă, este în stare să facă rău. El și-a îngropat sufletul ca într-un mormânt și se zbugiumă cu un trup mort. Vezi tu, oare, că cel bețiv este mai ticălos decât îndrăcitul și mai fără simțire decât mortul?

Dar vrei tu să auzi ceva mai trist decât toate? Bețivul nu poate intra în împărăția cerului. Cine spune aceasta? Sfântul Pavel, când zice: „Nu vă înșelați: nici desfrânații, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahienii, nici sodomiții, nici furii, nici lacomii de avere, nici bețivii, nici ocărătorii, nici răpitorii, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu” (I Corinteni 6, 9-10). Auzit-ai în ce ceată pune Apostolul pe bețiv? El îl pune la un loc cu desfrânații, cu închinătorii la idoli, cu preacurvarii, cu hulitorii și cu răpitorii.

Așadar, beția, iubiților, este o boală foarte primejdioasă și grea, și de aceea eu nădăjduiesc că sufletul

vostru se va slobozi de această boală și voi veți ține minte cuvintele Apostolului: „Nu vă îmbătați de vin, întru care este desfrânarea”. Vinul umple sufletul cu războiul patimilor și cu furtuna gândurilor destrămate și totodată nimicește puterile trupului.

Însă nu vinul învinovățim noi, ci reaua lui întrebuintare, căci nu întrebuintarea lui cea bună, ci nemăsurarea pricinuieste beția, care este rădăcina tuturor relelor.

Vinul provine de la Dumnezeu, beția de la diavol. Vinul ni s-a dat pentru vindecarea slăbiciunilor trupului, iar nu pentru stricarea puterilor sufletului; pentru nimicirea bolii trupului, iar nu pentru șubreizarea sănătății duhului.

De aceea nu întrebuinta rău darul lui Dumnezeu și nu da motiv de păcat oamenilor nebuni și fără de minte.

Însă este și o beție fără de vin, căci cineva se poate îmbăta de mânie, de o dorință fără de rânduială, de zgârcenie și de lăcomie, de deșertăciune și de mii de alte patimi. Adică, beția nu este altceva decât o pierdere temporară a dreptei cugetări, tulburare și răpire a judecății cele sănătoase. Pentru aceea, cu dreptate se poate numai beat, nu numi cel ce toarnă în sine vin mult, ci și cel ce hrănește înlăuntrul său vreo patimă nesilnică.

De pildă, cel ce este aprins de poftă către o femeie străină și umblă după fetele cele stricate, acela este beat. Precum cel îmbătat de mult vin aruncă vorbe necuviincioase și nu mai poate să vadă drept, așa și cel îmbătat de patimile cele necurate, nu poate scoate nici un cuvânt sănătos, ci numai vorbe de rușine, pierzătoare și necuviincioase; el nu mai vede drept și este orb în toate lucrurile.

Pretutindeni vede femeia pe care pofteste a o necinsti, și oriunde s-ar afla, în societate sau la ospăț, și de ar vorbi cu dânsul mii, el nu-i aude, căci gândirea lui este ațintită la acea femeie, și el își imaginează pă-

catul. Toate îi stârnesc presupunerea și frica, și este ca o fiară prinsă în cursă, plin de o pătimășă neliniște.

Tot așa, și mâniosul este un bețiv. Și lui i se umflă fața și glasul îi este nesilnic; ochii lui sângerează, judecata i se întunecă, pătrunderea se împilează, limba îi tremură, ochii i se învârtesc, urechile nu aud bine, căci mânia îi apasă creierii mai cumplit decât beția și ridică în sufletul lui o furtună și o vijelie care nu voiesc a se domoli.

Însă dacă desfrânatul și mâniosul sunt niște bețivi, apoi cu atât mai vârtos bețivul este smintitul cel fără Dumnezeu, care hulește pe Dumnezeu, disprețuiește legea lui Dumnezeu, care niciodată nu voiește să se îndrepte și este mai ticălos decât un destrămat și decât un ieșit din minți, când nu simte boala sa. Căci tocmai așa se întâmplă la beție, că omul nu mai bagă în seamă purtarea sa cea rușinoasă.

Noi am amintit mai sus cuvintele Apostolului Pavel către efeseni: „Nu vă îmbătați de vin, întru care este desfrânare”, dar el mai adaugă: „ci vă umpleți de Duhul Sfânt” (Efeseni 5, 18). Aceasta este o beție nobilă, slăvită!

Umple sufletul tău de Duhul Sfânt, ca să nu te umpli de beție. Amanetează duhul tău și gândurile tale mai dinainte Duhului Sfânt, pentru ca acea prihană rușinoasă să nu găsească la tine loc. De aceea, Apostolul n-a zis: „să fiți părtași Duhului Sfânt”, ci „să vă umpleți de Duhul Sfânt”, adică umple duhul tău ca pe un pahar, cu Duhul Sfânt, cu psalmi, cu cântece și cântări duhovnicești, pentru ca acolo diavolul să nu se mai poată îndulci cu nimic.

Cu această beție, iubitorilor, să ne îmbătăm, iar de la cealaltă să ne înfrânăm, fiindcă duce omenirea la rușine.

Sfântul Ioan Gură de Aur – Cuvânt la Duminica a XXVI-a după Pogorârea Sfântului Duh

CUVÂNT DE LA PĂRINȚI

Odinioară în patria mea, în Farasa, oamenii spuneau: „Dacă ai vreo treabă, n-o lăsa pentru mâine. Dacă ai mâncare bună, las-o pentru mâine, căci poate vine vreun musafir”. Astăzi însă se gândesc: „Să lăsăm treaba, că poate va veni cineva mâine și ne va ajuta. Dar mâncarea cea bună s-o mâncăm în astă-seară”. Astăzi cei mai mulți se învârtesc în jurul lor. Se gân-

desc numai la ei înșiși. Să presupunem că plouă, se face potop. Veți vedea că cei mai mulți dintre voi se vor gândi dacă nu au rufe puse la uscat ca să meargă să le adune. Aceasta nu este rău, dar nu se gândesc mai departe. Rufe de se vor uda, iarăși se vor usca. Dar cu cei ce seceră ce se întâmplă? Vă doare pentru ei, ca să faceți vreo rugăciune? Sau trăznește. Nu știu

de se vor afla cinci-șase suflete care să-și aducă aminte de sărmanii țărani sau de cei care au sere. Adică omul nu se gândește la celălalt, nu iese din sine, ci se învâрте mereu împrejurul său. Iar atunci când se învâрте împrejurul său, se are pe sine drept centru, iar nu pe Hristos. Este în afară de axul care este Hristos. Ca să ajungă să se gândească la celălalt, trebuie ca mai întâi mintea lui să fie la Hristos. Atunci se va gândi și la aproapele, după aceea se va gândi la animale și la toată natura. Își are stația deschisă și, de îndată ce primește vestea, aleargă să ajute. Dar dacă mintea lui nu este la Hristos, inima lui nu lucrează și de aceea nu iubește nici pe Hristos și nici pe semenul său, cu atât mai mult natura, animalele, copacii, plantele. Așa cum vă mișcați, cum să ajungeți la măsura de a avea comuniune cu animalele și cu păsările? Dacă vreo pasăre cade de pe acoperiș, o veți hrăni. Iar dacă nu cade de pe acoperiș, nu vă gândiți s-o hrăniți. Eu văd păsările și spun: „Vor hrană, sărmane!” Arunc fărâșături etc., pun și apă ca să bea. Văd crengi bolnave de copaci? Îndată mă gândesc să le tai ca să nu se îmbolnăvească și celelalte. Sau se trânteste o ușă, o fereastră, mintea mea merge acolo, uit de mine, uit că-mi trebuie ceva și mă uit la ușă, la fereastră ca să nu se spargă și să se facă vreo pagubă. Rareori mă gândesc la mine. Și dacă cineva se gândește și-l doare pentru creație, cu atât mai mult se va gândi la Creator! Dacă omul nu se mișcă așa, atunci cum se va armoniza cu Dumnezeu?

După aceea, atunci când ieșiți afară, aruncați o privire și în jurul vostru. Se poate ca cineva, fie din nea-

tenție, fie din răutate – mă rog ca nimeni să nu facă rău – să arunce ceva și să ia foc. De aceea aruncați câte-o privire. Și aceasta ține de cele duhovnicești, pentru că și privirea aceasta conține dragoste. Eu când ies afară din Chilie arunc o privire în jos, apoi una către acoperiș ca să văd dacă nu miroase a ars. Altceva este să ai o astfel de credință încât, dacă ar lua ceva foc, să faci rugăciune și să se stingă focul. Dacă nu ai ajuns la măsura aceasta, trebuie să acționezi. Sau când aud un vuiet, iau aminte să văd ce este: Împușcătură? Fac exerciții? Se pune dinamită? La toate merge mintea mea, ca să fac rugăciune. La cel care nu se interesează de sine din dragoste față de ceilalți, nu numai Dumnezeu privește cu mult interes, ci toți oamenii se interesează de el.

Generația de astăzi este generația nepăsării! Cei mai mulți sunt buni numai pentru paradă. Dar să nu le spui să se apere, dacă s-ar întâmpla ceva! Astăzi nici parăzi nu mai vor. Mai demult mergeau la parăzi, auzeau un marș și tresărea ceva în ei. Astăzi există un duh răzvrătit la noi, la greci. Desigur, alte popoare sunt mai rău, pentru că nu au idealuri. Vezi, grecii, deși au o grămadă de cusururi, au totuși un dar de la Dumnezeu: mărime de suflet și noblete. Ei pe toate le prăznuiesc. Alte popoare nici în dicționarele lor nu au aceste cuvinte.

Extras din: Trezire duhovnicească
Cuviosul Paisie Aghioritul, Editura Evanghelismos.

PENTRU TINERI

La două feluri de oameni le-a zis Dumnezeu “nebuni”: la cei ce “zic că nu este Dumnezeu” (Psalmul 52, 1), și bogaților, căroră stomacul le este tot “dumnezeul” lor (Filipeni 3, 9).

În aceia este una și aceeași cugetare greșită: tăgăduirea oricărui rost sau destin al omului și al lumii, mai presus de lumea aceasta și de stomacul ei. A tăgădui o conducere supremă a cerului și a pământului, e totuna cu a propovădui domnia întâmplării, a haosului sau a anarhiei universale.

Dar lumea este în ordine. Aceasta dovedește că este o conducere mai presus de ea. Iar fără ordine este mintea care o vede fără Stăpân. Mintea care cugetă că nu este Dumnezeu, cade în propria sa sentință: va trebui să se tăgăduiască și pe sine. Căci a te lupta din

toate puterile împotriva a ceva ce nu există dovedește nebunia acestei lupte, dovedește nonsensul și absurdul ei, și prin urmare și a minții care o conduce.

Al doilea “nebun” este bogatul, care îngustează zarea rosturilor sale pe pământ la dimensiunile stomacului, - chiar dacă acest stomac ar înghiți pământul. Mai mult, un atare bogat va căuta să convingă pe toată lumea, că numai acesta este singurul scop al vieții omului pe pământ. Atare concepție despre om și destinele sale ultime e cu adevărat miezul nopții minții. Noaptea aceasta va culmina sfârșind prin a se crede pe sine, el, “dumnezeul veacului acestuia” (2 Corinteni 4, 4). Deci, dintr-o atare noapte a minții, când bogatul va crede că țarina sa, lumea, îl va face în sfârșit fericit, își va pierde sufletul cu sunet, căci va fi

răpit cu moarte din vârful bogăției sale. Dumnezeu nu îngăduie

la nesfârșit îngustarea vederii omului numai la stomacul său, de vreme ce omul acesta este destinat spre alte zări, ale împărăției lui Dumnezeu, ale veșniciei sale și îndumnezeirii veacului viitor.

Sfântul Ioan Gură de Aur: "Nu are Dumnezeu lucru mai cinstit și mai de preț decât pe un sărac, și pe acesta l-a dat ție, bogatule, ca să ai grijă de el" (Tâlcuire la Epistola către Români, Cuv. 14).

"Bogatul și săracul se întâlnesc unul cu altul; dar cine i-a făcut este Domnul" (Pildele lui Solomon 22,2). "Fii celor săraci ca un tată! Și vei fi ca Fiul Celui Preaînalt" (Înțelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah, 4, 10-11).

"Bogatul nu-i stăpân pe sine, ci cu toate că-i însușește, ține la lucrurile neînsușite. N-are vreme să cugete din cauza alergărilor. Banii sunt un nemilos stăpân... întreaga putere de a iubi este cotropită de acest lot de pământ, care dă porunci, care i-a înlocuit sufletul, care i-a smuls orice rămășiță de libertate.

Cumplita soartă a bogatului stă în această îndoită absurditate: spre a avea putere de a porunci oamenilor a ajuns robul lucrurilor neînsușite; spre a dobândi o parte mică de tot, a pierdut totul" (Giovanni Papini: "Viața lui Iisus", p. 263).

Poate ca și de aceea mai clatină Dumnezeu bogăția bogăților ca totuși să se mai mântuiască unii din ei.(...)

Mai mult: la sfârșitul istoriei, aceeași doi nebuni, bogatul și ateul, se vor lua la bătaie, vrând fiecare să fie singur stăpânitor al țarinei, unul cu rostul ca să exploateze pe toți oamenii pentru creșterea vițelului său de aur, celălalt să exproprieze și pe Dumnezeu din dreptul de Autor al lumii.

Planul luciferic al acestuia e mai tare decât al celui dintâi și "va birui".

Rămâne a treia categorie de oameni, a celor "ce s-au îmbogățit în Dumnezeu", către care Satana din nebun va rânji cu ultima furie, vrând să stingă cu ei pomenirea lui Dumnezeu de pe pământ. Acesta e ultimul război cu sfinții pe care însă Dumnezeu îl va stinge cu foc, și lumea va arde.

Noi însă, să ne îmbogățim în Dumnezeu cugetându-L, iubindu-L, împărtășindu-ne cu El, silindu-ne a gândi și a iubi ca El întru toate împrejurările vieții.

Iată adevărata bogăție care nu se va lua de la noi.

Părintele Arsenie Boca, Cuvinte vii,
Editura Charisma, Deva, 2006, pp. 209-211

Sf. Proroc Avdie și Sf. Sfințit Mucenic Varlaam

CÂNTAȚI DOMNULUI TOT PĂMÂNTUL

TROPARUL ÎNVIERII

Glasul 7

*Stricat-ai cu Crucea Ta moartea, deschis-ai tâlharului raiul;
plângerea mironosițelor o ai schimbat și Apostolilor a propovădui ai
poruncit că ai înviat,
Hristoase Dumnezeule, dăruind lumii mare milă.*

CONDACUL Sfântului Mucenic Varlaam

Glasul 2

Arătat-Te-ai astăzi...

*Arătat-Te-ai, preaminunate, tăriei ardere de tot, tămâie cu bun miros și pe tine te-ai adus jertfă lui Hristos și cununa cinstei ai primit,
Sfinte Mucenice Varlaam, luptătorule;
roagă-te pentru noi pururea.*

GÂNDUL ZILEI

Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât ei să vadă faptele voastre cele bune și să-L slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri
(Mt, 5, 16)